

Classic Poetry Series

Carl Bagger
- poems -

Publication Date:
2012

Publisher:
Poemhunter.com - The World's Poetry Archive

Carl Bagger(1807-1846)

Ballade

Carl Bagger

Børneverse

Carl Bagger

Bortreisen

Carl Bagger

Cantate

Carl Bagger

Da Thora Var Syg

Carl Bagger

Dampskibet 'Løven'

Carl Bagger

Den Engelske Kapitein

Carl Bagger

Efteraar Og Vinter

Carl Bagger

En Faders Testament Til Sønnen

Carl Bagger

En Vision

Carl Bagger

Et Sendebrev

Carl Bagger

Et Svar Til Min Svoger

Carl Bagger

Foraaret

Carl Bagger

Fragmenter Af Den Spanske Krønike

Carl Bagger

Havets Konge

Carl Bagger

Hjemkomsten

Carl Bagger

J. Chr. A.

Carl Bagger

Juliane Marie Fiedler

Carl Bagger

Mignon I Graven

Carl Bagger

Næsbyhoved-Sø

Carl Bagger

Ønskerne

Carl Bagger

Piratens Endeligt

Carl Bagger

Prolog

Carl Bagger

Promenaden Om Natten

Carl Bagger

Ridder Strange

Carl Bagger

Søfuglen

Carl Bagger

Sommeren

Carl Bagger

Sophia Af Hardenberg

Carl Bagger

Til Digteren Andersen

Carl Bagger

Til Læseren

Medens Christian Winthers milde Haand
Lyren slaaer om Lammet og om Oxen,
— (Barnlig selv, han kim til Barnets Aand
Taler her og forbigaaer hver Voxen) —
Medens Hertz og Andersen mod Syd
Foer med deres Snekker til Neapel,
Gaaer fra denne Streng en dæmpet Lyd,
Løber denne lille Baad af Stabel.

Skynd Dig, — nys opmuntred mig en Ven,
Hurtigt skriv, at snart Du Bogen ender,
Inden Danmark seer sin Hertz igjen,
Inden Christian fra de Smaa sig vender! —
Skynd Dig: end man ændser Digt'rens Pen,
Men ret snart der komme Rigets Stænder;
Da seer man til Talerstolen hen,
Uhørt Harpen blier i Skjaldens Hænder! — —

Hvis Du holder af at læse Qvad,
Digtede til Fyrsters Fødselsdage,
Vend Dit Øie da fra dette Blad,
Aldrig denne Bog vil Dig behage.
Mennesket jeg kun betragte vil,
— Koften blænder ei som Purpurkaaben —
Jeg vil tolke Lidenskabers Spil,
Tolke Hjertets Frygt og Sorg og Haaben.

Dybt i Dalen er mit simple Hjem,
Aldrig vil paa Bjerget op jeg klavre;
Lad for Andre Slottets Port paaklem,
Jeg vil see paa Bondens Rug og Havre.
Dog ifald til Kongeborg engang
Jeg gaaer vild, fra Marken og fra Haven,
Ei som Smigrer skriver jeg min Sang:
Thi den gjelder Konger da — i Graven! —

Kjøb mig ei, hvis i hver Linie Du
Vil en Skjønhed see, en nyfødt Tanke —
Der er Dag og Nat i Mandens Hu,

Snylteplanter om den skønne Ranke!
Mærk hint Springvand! hver en fremmed Gjæst
Seer det dagligt sprudle Vand i Skaalen,
Men ikkun til enkelt Høitidsfest
Seer de gyldne Æbler han i Straalen! —

Kjøb ei Bogen, hvis hvert Øieblik
Du vil høre nævnet »Danmarks« Rige,
Retsom Danmark kun hvert Gode fik —
Jeg er ei blandt dem, der evigt sige:
Danmark er en Slette, flad vor Strand —
Vel, saa er det stygt, at have Bjerge!
Lidet er vort elskte Fødeland —
Hvor politiskt dog, at være Dværge!«

Veiet haver jeg den hele Sag,
Veiet koldt den paa Forstandens Bismær;
Da kom tydeligen for en Dag
To forskjellige Patriotismer:
Mangen hænger ved sit Fødeland
Kun fordi det fødte Patrioten;
Usselt, kun instinctviis elsker han,
Kysser Moderdyret sløvt paa Poten!

Hvor der smukt er, did jeg kaldes hen,
Hvor der handles stort, did flyver Tanken,
Ligekjært om mellem Indiens Mænd
Eller og hos Tyrken eller Franken.
Skjaldens rette, egentlige Hjem,
Tykkes mig, er Universets Hele:
Borger, hvor han flytter Foden frem,
Har han Part i alle Klodens Dele.

Selsomt, hvor han Hjem dog vælge kan!
Hvor der Sorg er, hvor der lyder Klage,
Tykkes tidt ham, er hans Fødeland,
Did ham Smertens Toner mægtigt drage.
Rundtom har han Slægt, som, stædt i Nød,
Veeraab til hans Sjæl og Øre sender:
Polen gisper hist i grufuld Død —
Hine Døende, det er hans Frænder! — —

End et enkelt Vink jeg føier til,
Een Ting end, saa har Prologen Ende:
Kjøb mig ei, hvis paa min Bog Du vil
See et Digternavn, som Alle kjende.
Danmark eier mangt et Navn med Klang,
Eier Ædelstene nok, der funkle;
Jeg har intet Navn og ingen Rang,
Jeg er Flintestenen kun, den dunkle;

Mindes dog, at skjøndt i høie Træ'r
Mangen Sangfugl bygger sig sin Rede,
Kan man undertiden hist og her
Efter den med Held i Busken lede:
Naar henover Tjørnens lave Krat
Hvide Maane kaster Sølverskinnet,
Udfra Busken gaae i stille Nat
Stundom Toner dog, som røre Sindet

Carl Bagger

Zigeunersken

Carl Bagger